

UZASADNIENIE

w całości postanowienia z 12 sierpnia 2021 r.

Decyzją z 10.02.2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że M. C. pobrała nienależne świadczenia za okres od 1.10.2019 r. do 31.01.2021 r. w łącznej kwocie 3381,20 zł z tytułu świadczenia uzupełniającego i zobowiązał ubezpieczoną do zwrotu w/w należności we wskazanej kwocie.

(bezsporne)

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 5.03.2021 r. złożyła M. C. wnosząc o jej uchylenie. Skarżąca zarzuciła, że kwestionowana decyzja została wydana bezpodstawnie, albowiem wnioskodawczyni złożyła odwołanie od wcześniejszej decyzji organu rentowego z dnia 8.01.2021 r., mocą której ZUS I Oddział w Ł. ponownie ustalił wysokość świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji dla M. C. od 1.10.2019 r., 1.01.2020 r., 1.07.2020 r. i 1.01.2021 r.

(odwołanie k 3-5)

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniosł o jego oddalenie oraz o łączne rozpoznanie ze sprawą zawisłą przed tut. Sądem Okręgowym za sygn. VIII U 477/21 z odwołania wnioskodawczyni od decyzji z 8.01.2021 r. o ponownym ustaleniu wysokości świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji dla M. C. od 1.10.2019 r., 1.01.2020 r., 1.07.2020 r. i 1.01.2021 r.

(odpowiedź na odwołanie k 14-15).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8.01.2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wydał decyzję, mocą której ponownie ustalono dla M. C. od 1.10.2019 r., 1.01.2020 r., 1.07.2020 r. i 1.01.2021 r. wysokość świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji. Organ rentowy w uzasadnieniu tej decyzji wskazał, że od dnia 1.02.2020 r. ponownie obliczył wysokość świadczenia uzupełniającego dla ubezpieczonej i ustalił je w wysokości 295,20 zł. Do 29.02.2020 r. wysokość świadczenia stanowi różnicę między kwotą 1600 zł i łączną kwotą przysługujących świadczeń pieniężnych, finansowanych ze środków publicznych, przy czym, świadczenie uzupełniające, nie może być wyższe niż 500 zł. Od 1.03.2020 r. wysokość świadczenia stanowi różnicę między kwotą 1700 zł i łączną kwotą przysługujących świadczeń pieniężnych, finansowanych ze środków publicznych, przy czym świadczenie uzupełniające, nie może być wyższe niż 500 zł. Od 1.10.2019 r. świadczenia finansowane ze środków publicznych (dodatek mieszkaniowy) wynosiły 219,44 zł oraz emerytura 1100 zł. Łączna kwota przysługujących świadczeń to 1319,44 zł, więc świadczenie uzupełniające przysługuje w kwocie 280,56 zł. Od 1.03.2020 r., po waloryzacji, emerytura wnioskodawczyni wynosi 1200 zł oraz dodatek mieszkaniowy 219,44 zł. Łączna kwota świadczeń to 1419,44 zł, więc świadczenie uzupełniające wynosi 280,56 zł. Od 1.07.2020 r. świadczenia finansowane ze środków publicznych (dodatek mieszkaniowy) wynosiło 204,44 zł oraz emerytura 1200 zł. Łączna kwota przysługujących świadczeń to 1404,44 zł, więc świadczenie uzupełniające przysługuje w kwocie 295,56 zł. Od 1.01.2021 r. świadczenia finansowane ze środków publicznych (dodatek mieszkaniowy) wynosiły 204,80 zł oraz emerytura 1200 zł. Łączna kwota przysługujących świadczeń to 1404,80 zł, więc świadczenie uzupełniające przysługuje w kwocie 295,20 zł. ZUS wskazał, że za okres od 1.10.2019 r. do 31.01.2021 r. wypłacił wnioskodawczyni świadczenie uzupełniające w zawyżonej wysokości i w odrębnej decyzji, zamierza ustalić nienależnie pobrane świadczenie uzupełniające, do którego zwrotu wnioskodawczyni zostanie zobowiązana.

(kopia decyzji z 8.01.2021 r. k. 42-46)

Od powyższej decyzji, M. C., odwołała się w dniu 29.01.2021 r. do Sądu Okręgowego w Łodzi, wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji i odstąpienie od ustalenia obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia. Wnioskodawczyni podkreśliła, że od okresu szkolnego jest osobą niepełnosprawną, mieszka sama, jest w bardzo trudnej sytuacji zdrowotnej i materialnej. Składając wniosek o świadczenie uzupełniające, nie została zapytana przez urzędnika ZUS czy pobiera dodatek mieszkaniowy i nie poinformowano ją co oznacza świadczenie finansowane ze środków publicznych. Pierwszy wniosek o świadczenie uzupełniające złożyła w dniu 4.09.2019r. , a kolejny w dniu 2.06.2020r.

(kopia odwołania od decyzji z 8.01.2021 r. k. 23-25)

Sprawa z odwołania wnioskodawczyni od w/w decyzji z 8.01.2021 r. zawisła przed Sądem Okręgowym w Łodzi za sygn. VIII 477/21

(okoliczność znana Sądowi z urzędu – dane z systemu Sędzia 2)

W odpowiedzi na odwołanie wnioskodawczyni od decyzji z 8.01.2021 r., organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. ZUS wskazał, że pismem z 28.12.2020r. Centrum Świadczeń Socjalnych poinformował ZUS I Oddział w Ł. o przyznaniu wnioskodawczyni od 1.10.2019r., dodatku mieszkaniowego w kwotach :

1.10.2019r – 31.12.2019r. – 211,04 zł.

1.01.2020r. – 30.06.2020r. – 319,44 zł.,

1.07.2020r. - 31.12.2020r. – 204,44 zł.

1.01.2021r. -30.06.2021r. – 204,80 zł.

Wobec powyższego świadczenie zostało zawyżone , gdyż powinno wynosić :

1.10.2019r – 31.12.2019r. – 288,96 zł.

1.01.2020r. – 30.06.2020r. – 280,56 zł.,

1.07.2020r. - 31.12.2020r. – 295,56 zł.

1.01.2021r. -30.06.2021r. – 295,20 zł.

Zakład poinformował także, że w zakresie zwrotu świadczenia, została wydana odrębna decyzja w dniu 10.02.2021r.

(kopia odpowiedzi na odwołanie - k. 26)

W dniu 20.05.2021 r. Sąd Okręgowy w Łodzi wydał wyrok w sprawie VIII U 477/21 mocą, którego oddalił odwołanie wnioskodawczyni od decyzji z 8.01.2021 r.

(okoliczność znana Sądowi z urzędu – dane z Systemu Sędzia 2, a nadto kopia wyroku w sprawie VIII U 477/21 k. 50)

W/w wyrok jest nieprawomocny, albowiem w dniu 6.07.2021 r. odwołująca się złożyła od niego apelację do Sądu Apelacyjnego w Łodzi.

(okoliczność znana Sądowi z urzędu – dane z Systemu Sędzia 2, notatka urzędowa k. 49)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Postępowanie w n/n sprawie z odwołania wnioskodawczyni od decyzji z 10.02.2021 r. podlega zawieszeniu.

Zgodnie z dyspozycją art. 177 § 1 pkt 1 kpc Sąd może zawiesić postępowanie z urzędu, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego.

Przepis ten daje sądowi możliwość fakultatywnego zawieszenia postępowania w sytuacji, gdy wynik innej, toczącej się już sprawy cywilnej, ma zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia rozpatrywanej sprawy. (postanowienie sądu apelacyjnego w Katowicach II APz 11/06, 10 kwietnia 2006 r. LEX nr 217091 a także wyrok SN z 2009-04-08 V CSK 429/08 orz. SN z 9.7.1962 r., I C 82/62, OSP 1963, Nr 11, poz. 279 z glosą E. Wengerka; W. Siedlecki, Przegląd orzecznictwa, PiP 1964, Nr 8-9, s. 318; E. Wengerek, Przegląd orzecznictwa, NP 1964, Nr 9, s. 858). Jedyne w sytuacji, gdy sąd orzekający jest w stanie sam ustalić wszystkie istotne okoliczności sprawy, niezasadne jest zawieszanie postępowania w oparciu o powołany wyżej przepis.

Sąd Najwyższy wskazał nadto, że przesłankę zawieszenia postępowania na podstawie art. 177 § 1 k.p.c. stanowi nie względ na zasadę ekonomii procesowej czy też podobieństwo okoliczności faktycznych oraz podstawy prawnej dwóch spraw, ale zależność rozstrzygnięcia sprawy zawisłej od wyniku innego sporu, przez co rozumieć należy sytuację, gdy wynik innego sporu stanowi praeiudicium dla danego sporu (por. orz. SN z 9.7.1962 r., I C 82/62, OSP 1963, Nr 11, poz. 279 z glosą E. Wengerka; W. Siedlecki, Przegląd orzecznictwa, PiP 1964, Nr 8-9, s. 318; E. Wengerek, Przegląd orzecznictwa, NP 1964, Nr 9, s. 858).

Wobec tego zawieszenie postępowania na tej podstawie może nastąpić, gdy nie jest możliwym rozstrzygnięcie sprawy w toczącym się postępowaniu cywilnym bez wcześniejszego rozstrzygnięcia kwestii prejudycjalnych.

Zależność prejudycjalna postępowania cywilnego od wyniku innego postępowania (cywilnego, a także administracyjnego, karnego lub dyscyplinarnego) występuje wtedy, gdy kwestia będąca lub mająca być przedmiotem innego postępowania (prejudycjalnego) stanowi element podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu cywilnym (chodzi tu o fakty lub dowody faktów). Charakter relacji zachodzącej pomiędzy zagadnieniem prejudycjalnym oraz przedmiotem postępowania cywilnego jest taki, że bez uprzedniego rozstrzygnięcia kwestii prejudycjalnej niemożliwe jest rozstrzygnięcie sprawy w toczącym się postępowaniu (postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 lutego 2014 r., I ACz 272/14 Legalis Numer 993425)

Z taką sytuacją mamy do czynienia w rozpatrywanej sprawie.

Podnieść należy, że z treści odwołania wnioskodawczyni od zaskarżonej w n/n sprawie decyzji z 10.02.2021 r. oraz z odpowiedzi organu rentowego na odwołanie ubezpieczonej od tej decyzji wynika, że ZUS wydał rzeszoną decyzję z 10.02.2021 r. ustalającą obowiązek zwrotu nienależnie pobranego przez ubezpieczoną świadczenia we wskazanej w niej kwocie, w konsekwencji wydania wcześniejszej decyzji z 8.01.2021 r., mocą której ponownie ustalono dla M. C. od 1.10.2019 r., 1.01.2020 r., 1.07.2020 r. i 1.01.2021 r. wysokość świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji. Postępowanie w sprawie z odwołania ubezpieczonej od decyzji z 8.01.2021 r. toczyło się przed tutejszym Sądem Okręgowym za sygn. VIII U 477/21 i do tej pory nie zostało prawomocnie zakończone, albowiem w sprawie tej zapadał w pierwszej instancji w dniu 20.05.2021 r. nieprawomocny wyrok, od którego apelację złożyła ubezpieczona.

Z uwagi na to, że prawomocne rozstrzygnięcie w sprawie VIII U 477/21 będzie miało bezpośredni wpływ na wynik n/n sprawy, zasadnym stało się zawieszenie niniejszego postępowania do czasu prawomocnego zakończenia sprawy VIII U 477/21.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji i zawiesił postępowanie w sprawie niniejszej.

ZARZĄDZENIE

odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczyni i pełnomocnikowi organu rentowego wraz z pouczeniem, iż w terminie 7 dni od dnia otrzymania postanowienia z uzasadnieniem przysługuje im prawo złożenia zażalenia do tutejszego Sądu Okręgowego w Łodzi, które rozpoznaje Sąd Apelacyjny w Łodzi

A.P.